

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **HIGHFIVE, s. r. o.**, se sídlem Lanžhotská 3448/2, Břeclav, zastoupena Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kotlářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č. j. 8549/1.30/17-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2020, č. j. 31 Ad 4/2018 - 63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Oblastní inspektorát práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 27. 9. 2017, č. j. 19772/9.30/17-8, žalobkyni (agenturu práce) vinnou ze spáchání pěti protiprávních jednání. Konkrétně žalobkyně spáchala přestupek podle § 140 odst. 2 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, tím, že dne 24. 1. 2017 neměla v místě pracoviště společnosti LINDEN kopie dokladů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu u čtyř zaměstnanců, kteří toho dne vykonávali na pracovišti pro žalobkyni závislou práci; přestupku podle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti tím, že zprostředkovala zaměstnání dočasným přidělením k výkonu práce u společnosti LINDEN 75 zaměstnancům na základě dohod o provedení práce; správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, tím, že porušila povinnost při vzniku pracovního poměru, neboť v pracovní

smlouvě zaměstnankyně paní Z. M. sjednala konkurenční doložku, aniž by obsahovala závazek žalobkyně, že zaměstnanci poskytnou přiměřené peněžité vyrovnání za každý měsíc plnění závazku, a rovněž porušila povinnost při vzniku dohod o provedení práce, neboť v dohodách o provedení práce 75 zaměstnanců sjednala ujednání ukládající peněžní postih za porušení povinnosti vyplývající ze základního pracovněprávního vztahu; správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce tím, že nezajistila, aby deset jejích zaměstnanců v kalendářním roce 2016 nepřekročilo 300 hodin práce, tedy zákonem č. 262/2006 Sb., zákoník práce, stanovený rozsah práce konané na základě dohod o provedení práce; a konečně správního deliktu podle § 33a odst. 1 zákona o inspekci práce tím, že zprostředkovávala zaměstnání dočasným přidělením k výkonu práce u společnosti LINDEN 75 zaměstnancům bez písemných pokynů. Správní orgán I. stupně žalobkyni uložil pokutu podle § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti ve výši 1.240.000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Brně zamítl. Zabýval se nejprve otázkou, zda žalobkyně spáchala správní delikt spočívající ve sjednání peněžního postihu za porušení povinnosti zaměstnance v dohodách o provedení práce. Žalobkyně totiž namítala, že se nejednalo o porušení § 346b odst. 1 zákoníku práce, neboť toto ustanovení bylo sice obsaženo v dohodě o provedení práce, avšak nebylo uplatňováno ani požadováno. Dané ustanovení zakazuje zaměstnavateli ukládat či požadovat finanční postihy za porušení povinnosti zaměstnanců vyplývajících z jejich pracovněprávního vztahu, s výjimkou náhrady škody vzniklé zaměstnavateli. Tvzení žalobkyně, že ujednání o finančním postihu po svých zaměstnancích neuplatňovala, je nepravdivé. Dohody o provedení práce, které žalobkyně uzavírala se svými zaměstnanci, obsahovaly v části „Odpovědnost za způsobenou škodu“ následující ujednání: *„V případě potvrzení účasti na brigádě je pracovník povinen na danou zakázku nastoupit. Pokud ze závažných důvodů nenastoupí, je povinnost omluvit se alespoň 12 hodin dopředu, jinak bude strhnutá částka 500 Kč z výplaty za způsobené náklady.“* U zaměstnankyně V. F. přitom skutečně uplatnil finanční postih ve výši 500 Kč, což potvrzuje příslušný výplatní lístek. Současně již skutečnost, že se takové ujednání v dohodě o provedení práce objevilo, je porušením zákona. Výjimka pro případ náhrady škody, za kterou zaměstnanec svému zaměstnavateli bude odpovídat, nedopadá na případy formulované v dohodách o provedení práce. Naopak, jde o zřetelné uplatňování postihu za porušení povinnosti vyplývající zaměstnanci ze základního pracovněprávního vztahu.

[4] Žalobkyně dále namítala, že uložená pokuta je nepřiměřená, a proto krajský soud přezkoumal správní uvážení správních orgánů stran výše uložené sankce. Dle krajského soudu správní orgány postupovaly při ukládání sankce v souladu se zásadou absorpce. Za nejprísněji postižitelné považovaly deliktní jednání dle § 140 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, za které je možné dle § 140 odst. 4 písm. b) zákona o zaměstnanosti uložit pokutu ve výši až 2.000.000 Kč. Zbylé přestupky posoudily jako přítěžující okolnosti. Tvzení žalobkyně, že správní orgány jí uložily pokutu za každý jednotlivý přestupek, není pravdivé. Krajský soud neshledal uloženou výši pokuty jako zcela nepřiměřenou, přestože představuje 3/5 zákonné sazby. Čtyři z pěti spáchaných deliktních jednání mají totiž horní hranici sazby ve výši 2.000.000 Kč. Správní orgány se při jejím určení držely zákonného rozpětí možné pokuty, ze které nevybočily, přičemž ve stanovené pokutě bylo

pokračování

potřeba zohlednit ostatní spáchaná deliktní jednání posuzovaná jako přítěžující okolnosti. Správní orgány postupovaly v souladu se zásadou individualizace sankce, neboť zhodnotily a započítaly jak polehčující, tak přítěžující okolnosti, veškeré okolnosti i dopad jednání žalobkyně. Krajský soud shledal, že správní orgány při ukládání pokuty nepřekročily meze správního uvážení.

[5] Soud nepovažoval uloženou pokutu ani za likvidační. Ztotožnil se tedy s hodnocením správního orgánu I. stupně i žalované a jejich závěr označil za souladný s judikaturou. Správní orgán I. stupně vyzval za účelem posouzení možného likvidačního dopadu pokuty žalobkyni k předložení jejich osobních a majetkových poměrů, avšak žalobkyně je nedoložila. Vycházel proto ze skutečností mu známých z úřední a kontrolní činnosti, konkrétně z obchodního rejstříku a sbírky listin, živnostenského rejstříku a registru ekonomických subjektů. Poslední účetní závěrka obsažená ve sbírce listin za rok 2013 dle správního orgánu neměla vypovídající hodnotu o aktuálních majetkových poměrech žalobkyně. Vyšel proto rovněž z počtu zaměstnanců (až 35 v pracovním poměru a až 300 zaměstnaných na základě dohod o provedení práce) a dospěl k závěru, že žalobkyně disponuje značnými finančními prostředky pro poskytování mezd a odměn z dohod. To dle něj odpovídalo i doloženým fakturám, u nichž součet fakturovaných částek přesáhl hodnotu 2.500.000 Kč. Úhrada pokuty, případně její rozdělení do splátek, proto nebude po dlouhou dobu jediným „smyslem“ podnikání žalobkyně.

[6] Stejně tak se krajský soud ztotožnil s názorem správních orgánů, že nebylo na místě přihlídnout k uznání a nápravě zjištěných pochybení a spolupráci se správními orgány ze strany žalobkyně. Je její povinností, aby příslušné pracovněprávní předpisy dodržovala, a v případě jejich porušení sjednala nápravu. Správní orgány jako polehčující okolnost shledaly skutečnost, že se jednalo o první pochybení žalobkyně na úseku dodržování pracovněprávních předpisů. Správní orgány rovněž při ukládání pokuty přihlídly k represivní i preventivní funkci pokuty.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a navrhla, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka své pochybení uznala. Pouze ve vztahu ke správnímu deliktu spočívajícímu v tom, že v dohodách o provedení práce byl sjednán peněžní postih za porušení povinnosti v případě, že pracovník bez závažných důvodů bez omluvy nenastoupí k výkonu práce, tvrdila, že k němu nedošlo. Pokud přece jen ano, bylo rovněž třeba přihlídnout k nápravě při ukládání sankce.

[9] Stěžovatelka brojila především proti výši uložené pokuty, kterou označuje za nepřiměřenou. Při jejím vyměření správní orgány ani krajský soud nezohlednily, že deliktní jednání ze strany stěžovatelky nebylo úmyslné, nýbrž nedbalostní, že stěžovatelka celou dobu se správním orgánem I. stupně spolupracovala a že bezprostředně po kontrole správního orgánu došlo k nápravě. K žádným dalším problémům nedošlo po celou dobu probíhajícího řízení, tedy po několik let. Stěžovatelka již v průběhu řízení uváděla, že zajistila nový informační systém, přijala na příslušné pozice

řadu nových zaměstnanců, aby se dané problémy neopakovaly, zajistila rozdělení činnosti společnosti na personální agenturu a třídící služby a je si již vědoma toho, že v případě nejasností se může obrátit na správní orgán za účelem konzultace. Stěžovatelka byla v době kontroly poměrně novým obchodním subjektem, její vzrůst byl výrazně rychlejší, než předpokládala a než byla schopna zvládnout.

[10] Posouzení krajským soudem není dostatečně individualizované, vyjma otázky, zda je pro stěžovatelku pokuta likvidační. Krajský soud se nezabýval námitkou, že vše mělo údajně být z její strany pečlivě připravováno, úmyslně předpisy porušovala a tato porušení se snažila zastřít.

[11] Správní orgány a nepřihlédly k tomu, že se jednalo o první pochybení stěžovatelky. Pokuta ve výši 3/5 celkové trestní sazby nenaplňuje preventivní funkci sankce, nýbrž funkci likvidační. Naplněním preventivní funkce není skončení činnosti v důsledku uložené sankce, ale naopak pokračování činnosti, při které již v důsledku uložené sankce nebude docházet k porušování dotčených ustanovení.

[12] Nadto je zcela zřejmé, že sankce byla uložena za každý jednotlivý přestupek a správní delikt a následně byla sečtena, čemuž odpovídá i poměrně nezvyklá výše 1.240.000 Kč. Správní orgány sice uložily sankci do výše 2.000.000 Kč, což je v souladu se zásadou absorpce, avšak v nepřiměřené výši přesahující 3/5 sazby, aniž by to bylo jakkoli zdůvodněno. Zvolená sazba má být dle krajského soudu údajně považována za přiměřenou, neboť byly zohledněny polehčující okolnosti, a proto došlo ke snížení na 3/5 zákonné sazby. I soud tedy zastává názor, že standardně by měla být ukládána pokuta při horní hranici sazby, a teprve v případě existence polehčujících okolností by měla být snížena, což je zcela nepřijatelný postup, který nemá oporu v právních předpisech. Při ukládání sankce je správní orgán vždy povinen přihlížet ke všem okolnostem a podle toho určit výši pokuty v rozmezí dané sazby. Stěžovatelka si je vědoma, že přitěžující okolností je větší počet spáchaných deliktů, avšak všechny spolu v podstatě souvisejí a jejich rozdělení na jednotlivé skutky je v mnoha případech spíše formální.

[13] Žalovaný v reakci na kasační stížnosti odkázal na vyjádření k žalobě a napadený rozsudek, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla totožné námítky jako v žalobě. Žalovaný zopakoval, že správní orgány nehodnotily deliktní jednání stěžovatelky jako úmyslné, a zohlednily rovněž, že se jednalo o první pochybení. V případě tří protiprávních jednání stěžovatelky se jednalo o pochybení u jeho 83 zaměstnanců, což lze označit za systémové selhání stěžovatelky, nikoli jako pouhé nezvládnutí situace, jak tvrdí stěžovatelka.

[14] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109

pokračování

odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném řízení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[16] Kasační soud se nejprve vypořádal s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Ta měla spočívat v tom, že se krajský soud nijak nevypořádal s žalobní námitkou, že správní orgány nesprávně označily stěžovatelčino delikttní jednání za úmyslné. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou. Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75).

[17] Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud vypořádal námitku, že žalovaný toliko převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně o tom, že delikttní jednání mělo být z její strany pečlivě připravováno a že předpisy úmyslně porušovala, v bodě 17 napadeného rozsudku. V něm uvedl následující: *„Především nelze přisvědčit žalobci v tom, že by žalovaný převzal názor o účelovém jednání, jeho pečlivé přípravě, porušení předpisů a snaze tato porušení zastřít, neboť takové závěry nejsou obsaženy ani v napadeném rozhodnutí, ani v prvostupňovém rozhodnutí. Obdobně obě rozhodnutí neobsahují ani tvrzení o snaze žalobce vytvářet prostor pro zastření závažnějších přestupků. Pokud žalovaný k uvedenému tvrzení v napadeném rozhodnutí explicitně nic neuvedl, je potřeba zoblednit napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění jako celek, z něhož vyplývá závěr, že se o takové jednání žalobce nejednalo a nebylo tak potřeba se touto otázkou vůbec zabývat.“* Ostatně i stěžovatelka v kasační stížnosti označila tyto závěry krajského soudu za chybné. Pokud stěžovatelka s těmito závěry věcně polemizuje, je zřejmé, že se krajský soud k této otázce vyjádřil.

[18] Soud se dále zabýval otázkou samotného spáchání správního deliktu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, kterého se stěžovatelka dopustila tím, že v dohodách o provedení práce zaměstnanců sjednala ujednání ukládající peněžní postih za porušení povinnosti vyplývající ze základního pracovněprávního vztahu. Pouze ve vztahu k tomuto deliktu totiž stěžovatelka namítá absenci naplnění skutkové podstaty; ve vztahu k ostatním deliktům jen nepřiměřený trest.

[19] Podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce, ve znění účinném do 28. 7. 2017, se právnická osoba *dopustí správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr tím, že poruší stanovené povinnosti při vzniku, změnách, skončení pracovního poměru, dohody o provedení práce nebo dohody o pracovní činnosti.*

[20] Dle § 346b odst. 1 zákoníku práce nesmí zaměstnavatel *zaměstnanci za porušení povinnosti vyplývající mu ze základního pracovněprávního vztahu ukládat peněžní postihy ani je od něho požadovat; to se nevztahuje na škodu, za kterou zaměstnanec odpovídá.*

[21] Jak uvedl již krajský soud, podle ustanovení obsaženého v dohodách o provedení práce uzavřenými stěžovatelkou s celkově 75 zaměstnanci, znějícím: „*V případě potvrzení účasti na brigádě je pracovník povinen na danou zakázku nastoupit. Pokud ze závažných důvodů nenastoupí, je povinnost omluvit se alespoň 12 hodin dopředu, jinak bude strbnuta částka 500 Kč z výplaty za způsobené náklady,*“ došlo ke stržení částky 550 Kč z výplaty zaměstnankyně V. F.. Toto pochybení stěžovatelka sama uznala, jak vyplývá z námitek proti protokolu o kontrole vydaném správním orgánem I. stupně dne 5. 4. 2017. Nejvyšší správní soud ze mzdového listu zaměstnankyně za období od 16. 1. do 16. 2. 2016 ověřil, že tomu tak skutečně bylo. K naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu tedy došlo.

[22] Co se týče výše uložené sankce, argumentace stěžovatelky zahrnuje dva okruhy kasačních námitek – zaprvé způsob, jakým byl stěžovatelce vyměřen trest za pět deliktů, a zadruhé, jaké polehčující okolnosti měly být dle stěžovatelky při uložení pokuty zohledněny, avšak nebyly.

[23] Krajský soud podrobným a zákonným způsobem vysvětlil, proč bylo při ukládání trestu na místě postupovat a že také správní orgány postupovaly v souladu se zásadou absorpční. Ta spočívá v tom, že přísnější trest pohlcuje mírnější, tudíž při souběhu přestupků je uložen trest nejprísnější, jenž je možné za některý z těchto přestupků uložit [viz § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“)]. Uvedl také správně, že skutečnost, že se stěžovatelka dopustila více přestupků, byla zohledněna jako přitěžující okolnost. I s ohledem na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě opakuje argumentaci obsaženou již v žalobě, kasační soud odkazuje na body 33 až 38 napadeného rozsudku. Jediná námitka, která zpochybňuje způsob, jakým krajský soud absorpční zásadu na daný případ aplikoval, spočívá v tom, že dle stěžovatelky je nepřijatelný postup, v rámci kterého „*by standardně měla být ukládána pokuta při horní hranici sazby a teprve v případě existence polehčujících okolností by měla být snížena*“. Žádný takový závěr však z napadeného rozsudku ani rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, a tato námitka proto není důvodná.

[24] Rovněž s otázkou zohlednění jednotlivých polehčujících okolností se podrobně a správně vypořádal krajský soud, který zohlednil zásady ukládání trestu při správním trestání a zákonnou úpravu, obsaženou v § 39 a § 40 přestupkového zákona. V souladu se závěrem správních orgánů konstatoval, že jako mírně polehčující okolnost byla a měla být zohledněna skutečnost, že stěžovatelka se deliktního jednání dopustila poprvé. Ztotožnil se rovněž se správními orgány, že poskytování součinnosti ze strany stěžovatelky jako polehčující okolnost zohlednit nelze, neboť je to její zákonná povinnost. Stěžovatelka v tomto ohledu žádné konkrétní argumenty proti závěrům krajského soudu nevznáší, kromě obecného konstatování, že i jeho posouzení je nesprávné. I v této otázce tedy soud odkazuje na obsah napadeného rozsudku, konkrétně na body 39 až 41 a 44 až 45.

[25] V podstatě jedinou námitkou, kterou stěžovatelka ve vztahu k hodnocení krajského soudu používá, je nesprávné posouzení toho, zda správní orgány při uložení sankce zohlednily funkci trestu. Funkce uloženého trestu dle stěžovatelky není preventivní, avšak likvidační. Tvrdí, že naplněním preventivní funkce není skončení činnosti v důsledku

pokračování

uložené sankce, ale naopak pokračování činnosti, při které již v důsledku uložené sankce nebude docházet k porušování dotčených ustanovení. Krajský soud k funkci, kterou uložená pokuta plní, uvedl skutečně pouze toliko to, že její odůvodnění obsahuje přihlídnutí k oběma základním funkcím pokuty za spáchání protiprávních jednání, funkci preventivní a represivní. Stěžovatelka však již přehlíží, že se krajský soud podrobně vypořádal s otázkou, zda pokuta není pro stěžovatelku likvidační (viz bod 42 napadeného rozsudku), a právě na základě toho neshledal, že by správní orgány jakýmkoliv způsobem sledovaly především likvidační funkci. Nejvyšší správní soud se ztotožnil i se závěrem krajského soudu obsaženým v usnesení ze dne 17. 7. 2018, č. j. 311 Ad 4/2018 - 29, kterým nepřiznal odkladný účinek žalobě stěžovatelky. Zde krajský soud uvedl, že stěžovatelka konkrétně neuvedla, z čeho dovozuje likvidační charakter pokuty, jak by se měl projevit a proč není schopna pokutu zaplatit. Z přiznání k dani z příjmů právnických osob za rok 2017 a vybraných údajů z Rozvahy pro podnikatele, které doložila k žalobě, naopak soud zjistil, že stěžovatelka byla za minulá účetní období v zisku, který umožňuje pokutu splatit. Negativní důsledky pokuty může dle krajského soudu snížit i její splácení ve splátkách. I s otázkou funkce sankce se proto krajský soud vypořádal odpovídajícím způsobem a Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil ani této námitce.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2022

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu

ová